ROSE WOODS

Pusztító érzések

adamo books kiadó

Rose Woods

Pusztító érzések

Kiadó: Adamo Books Kft.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: Pavuk Péter

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2019

ISBN 978-963-387-017-4

Írta: Rose Woods

Borítót készítette: Ádám Ágnes

Korrektor és szerkesztő: Nemere Ilona

Tördelte: Markó Richárd

TARTALOM

Harag 5

Büszkeség 17

Gonoszság 59

ROSE WOODS – HARAG

(fantasy novella)

Hét főbűn novellapályázat

†

Ethan érezte, ahogy a harag szétárad benne. Üdvözölte a régóta jól ismert érzést. Több évszázada már, hogy mindennapjainak társa volt a bosszúvágy táplálta, parttalan düh. A szerettei elvesztése miatt érzett vigasztalhatatlanság okán született tehetetlen kín. Az elégtétel kutatására kényszerítő végtelen erő. A vágy, hogy teljesítse az ígéretet, amit szülei sírja fölött tett: egyszer bosszút áll.

A harag is jól ismerte ezt a testet. Volt idejük összeszokni. Kéjesen nyújtózkodott el benne. Illett rá, mint egy kényelmes ruha, amit mintha csak rá szabtak volna. Otthon volt benne. Biztonságban. Létét nem fenyegette holmi megbékélés.

A több mint háromszáz év alatt megnőtt ugyan, meghízott, mégis tökéletesen elfért a régi testben. Hordozója vele cseperedett kisfiúból felnőtt férfivá. A haragja is egy felnőtt férfié volt immár. Egy megszállotté, aki kíméletlenül űzte áldozatait hosszú időn át, egyiket a másik után megtalálva, míg elért ehhez az utolsóhoz. Nemsokára vége lesz. Beteljesíti a küldetését.

Nézte a nőt. Szép volt. Karcsú, csinos. Hosszú fekete haját egyszerű lófarokba fogta, az erős szél azonban még így is a szemébe fújta. Többször megrázta a fejét, hogy ismét a háta mögé kényszerítse a dús copfot, de az – mintha csak önálló akarattal rendelkezne – fütyült gazdája parancsára.

Még a nevét is tudta: Helena. Szép név. Kár, hogy ő viseli. Az utolsó leszármazottja azoknak, akik megölték Ethan szüleit a kút titkáért.

A dühe soha nem volt még ilyen erős, ilyen lángoló, mint most. A haragjának immár, feltámadása óta először, túl szűk volt a hely. Készült szétrepeszteni Ethan testét, hogy azután akadálytalanul árasszon el mindent a közvetlen közelben, és pusztítson vég nélkül. Megsemmisítsen minden élő és élettelen dolgot, amit csak a férfi keze elért.

Látta, amint a lány idegesen pillant körbe. Mintha csak tudná, hogy figyelik. Ethan lehunyta a szemét, nehogy a benne izzó gyűlölet égetését valóban megérezze a másik.

Hamarosan vége – ismételgette, mint egy mantrát. Hamarosan véget ér. Beteljesíti a küldetését.

Soha nem fogja elfelejteni a látványt, ami akkor tárult a szeme elé, mikor hazaért. Anyja és apja a kút mellett feküdtek. Apja élettelen kezében kard – a túlerővel szemben tehetetlen volt. Legyőzték. Az anyja is halálos sebet kapott, de utolsó leheletével még Ethan fülébe súgta a tettesek nevét. Öten voltak, akik az élet vizét el akarták orozni. A vizet, amitől a halandók nem öregedtek meg, és ami halálos sebeket gyógyíthatott. Kár, hogy a szüleinek már nem használt. Talán, ha hamarabb érkezik…

Akkor megesküdött: nem nyugszik addig, míg fel nem kutatja az utolsó tettest is, vagy ha ő nem él, hát a leszármazottját.

Ott, a kút mellett ülve, halott anyjával a karjában érezte először a haragot, ami az évszázadok alatt egyedüli társa volt.

Ethan magához vett annyi vizet, amennyit elégnek talált a küldetése teljesítéséhez. Lám, jól gazdálkodott. Itt volt a szeme előtt az utolsó leszármazott, és neki még mindig volt egy üveg vize.

A kutat megsemmisítette, miután a szüleit eltemette. Nem férhetett hozzá többé senki.

Hagyta az időt múlni, míg huszonöt éves nem lett. Erős, felnőtt férfi, számos harcművészet ismerője, a fegyverek szakértője. Csak ezután kezdte el inni a vizet.

A támadók nem tudták, hogy időnként újra inniuk kell belőle, ha az öregedést továbbra is késleltetni akarják. Mikor rájöttek, már késő volt. Nem nyertek mást, mint néhány évet. Ezért a pár rövidke évért kellett meghalniuk Ethan szüleinek.

Az emlékek hatására a harag még inkább lobogott, égette a férfi testét. De nem bánta. Tudta, hogy közel a megnyugvás.

Tovább tüzelte a dühét. Visszagondolt a hosszú évekre, amelyek a bosszúval teltek el. Az első három férfit elég könnyen megtalálta. Egyikük reszketeg öregember volt már, mikor rálelt. Hallott két társa szörnyű sorsáról, és bujdosott, nehogy a halál őt is utolérje. Ethan persze így is a nyomára akadt. Mikor az életéért könyörgő aggastyánt nézte, elbizonytalanodott egy pillanatra.

De a haragja nem tűrte a megbocsátást. Nem hagyta kegyelmezni. Tombolt, dühöngött, és csak a vér tudta lecsillapítani.

A negyedik és ötödik férfi meghalt, mire a lakóhelyükre bukkant. Az egyiknek nem volt utódja, a másiknak viszont a fiát sikerült megtalálnia, és őt sem hagyta menekülni.